

DEMOKRACIE

Demokracie znamená jednoduše „vláda lidu“ - (z řečtiny *demos* „lid“, *kratos* „vláda“). V Ottově slovníku naučném je to „státní forma, jejíž podstata záleží v tom, že vládní moc drží celý národ sám, nikoli jednotlivec (jako v monarchii) nebo některá vynikající třída (jako v aristokracii). Demokracii dělíme opět na ryzí či *absolutní*, kde se národ osobně přímo zúčastňuje ve výkonu vlády, a na *nepřímou* neboli *reprezentativní*, ve které lid vykonává vládu zástupci, zvolenými ze svého středu. Při této ovšem velmi záleží na upravení volebního řádu, na jehož základě lze jediné posoudit, v jaké míře je v tom kterém státě proveden princip demokracie, poněvadž všeobecné hlasovací právo bez veškerých rozdílů stavu, majetku, pohlaví, stáří atd. i nejhorlivějším přívržencům demokracie vždy zůstane nedostižným ideálem.“

První formou demokracie byla *přímá demokracie* uplatňovaná v dávném městském státě *Athénách*. Při ní o jednotlivých otázkách rozhodovalo mínění většiny oprávněných občanů uplatňované hlasováním, které bylo ovlivňováno nejmajetnějšími a nejmocnějšími z nich: athénský tragik *Sofoklés* prohlásil, že „bohatství je schopno se vplížit ve svatyně i v úřady“. Athénská koncepce znamenala rovnoprávnost při spravování věcí veřejných, nikoli rovnost majetkovou, pohlavní či jinou. Oprávněnými občany byli pouze svobodní muži vlastníci půdy, zvaní „*zrozcenci země*“, tedy lidé, u nichž bylo možno vysledovat po otci rodokmen k nepočetné skupině jedinců, kteří v obci žili v okamžicích jejího založení, nikoli však žen, otroků či cizinců. Oprávnění občané tu vládli neshovívavě a nesnášenlivě vůči novým názorům a nesmířlivě k projevům cizích přesvědčení. Státníci, kteří upadli v nemilost, byli trestáni vyhnáním, na kriticky smýšlející filozofy byl uvalován trest smrti a cenzura podléhalo všechno možné, od politických proslovů až po hudbu. Práva a povinnosti občana měly do budoucna náležet jen potomkům athénskému otce i athénské matky, nikoli cizincům. Základním principům antického demokratického úřadování bylo společné, že úřady byly čestné, za jejich výkon se občanům nic neplatilo (výjimečně dostávali od obce stravu). Funkční období athénských i římských republikánských úřadů bylo většinou jednoleté a jednorázové. Kumulovat funkce nebylo dovoleno. Úřady se většinou obsazovaly volbou, kdy volila celá obec a v Římě později senát, nebo se losovalo. Po skončení úředního období museli úředníci předložit účty, zvláště o hospodaření, a pokud pochybili, byli ihned souzeni. Zajímavou institucí byl střeptinový soud (*ostrakismus*), který měl chránit demokracii. Na mimořádném shromáždění, které se scházelo nejméně jednou za rok a přitomno muselo být nejméně šest tisíc občanů, se hlasovalo, není-li mezi občany někdo, kdo by byl nebezpečný athénské svobodě. Pokud byl výsledek hlasování kladný, bylo shromáždění svoláno znova, ale tentokrát se již určoval „konkrétní viník“. Každý hlasující občan ho napsal na střeptinu z rozbitého hrnce (*ostrakon*). Ten, kdo dostal nejvíc hlasů, musel na deset let opustit Athény, aniž by ztratil občanská práva. Tento trest stihl i skutečné politické velikány athénských dějin. Jedním z nich *Aristeides*, jeden ze strategiů bitvy u Marathónu. Neformálními vůdci lidu byli *demagogové* (řecky *démos* je lid a *agó* vedu). Divadlo nesloužilo primárně jako zábava, ale byla to součást státní politiky. Vstupné původně neexistovalo. Účast na divadelních představeních se považovala za občanskou povinnost, deklarovala občanskou solidaritu s daným městským státem a některé obce motivačně přispívaly na ušlý výdělek. Náklady na představení hradili bohatí patriciové i sám císař a ti často rozhodovali, co se bude hrát a na rozdíl od nynějšího moderního alternativního divadla bavit se měli diváci, nikoli sami herci.

V každé společenské skupině, ať je jí kmen, stát, obec, spolek nebo rodina, existovala vždy dělba rolí, jejichž prostřednictvím se přenáší odpovědnost a s ní spojená rozhodovací moc do rukou jednoho nebo několika členů skupiny.

Všechny pokusy násilně změnit podstatu lidské existence s jejími vrozenými instinkty a pudy vždycky zkrachovaly. Spisovatelé, kteří neopěvují hodnoty hlásané ideology své doby, to často mají těžké. Někteří skončili v sibiřském gulagu, jindy v některém z mnoha evropských vězení nebo v blázcincích či před kteroukoli z amerických porot, trestajících „neamerické postoje“. Kdosi prohlásil: „Ptáš-li se, kdo ti vládne, ptej se, koho nesmíš kritizovat.“

Pro demokracii mají být typické tyto principy: politická moc je v rukou lidu, v pravidelných obdobích se konají volby, maximální délka volebního období je nezměnitelná, demokracie chrání jednotlivce i politické menšiny.

Sklon propašovat do pojmu demokracie všechno, co je nějak žádoucí, je nejzřetelnější u filozofů, kteří chtějí označení „demokracie“ zajišťovat pro vůbec nejspravedlivější režimy.

Vládnoucí systémy od pravěku až dodneška mají ve svých genech hluboko zakódovanou entropii, tedy tendenci automaticky se rozpínat. Takzvaná mírová politika v sobě skrývá potenciální tendenci agrese. Státy vždycky vyvíjeli nenápadný, ale stálý tlak na své sousedy, aby pro sebe získaly nějaký prospěch. Je naivní tvrdit, že se dnes Rusko, USA, Evropská unie nebo Čína chovají jinak. V minulosti byl tenhle mechanismus zřetelnější, protože měl jednodušší a tedy viditelnější formy. V dnešních demokraciích je pouze obratněji zahalen různými pakty, spojeneckými úmluvami, členstvím v mezinárodních organizacích, konáním nadnárodních konferencí a „pomocí“ silnějších států těm slabším. Dříve existovalo politické „výpalné“, tak jako ve středověku tzv. „poplatku za mír“ (tributum pacis). Toto výpalné existuje i dnes, např. souhlasem zřídit na svém území „mírovou vojenskou základnu“. Oblíbené je vnutit smlouvu o hospodářské spolupráci (již se za výhodných podmínek otevře trh vlastním firmám).

Představení, jimiž jsou vláda či zákonodárci, stanoví zákony, ale obyvatelé nebo členové skupiny mají svobodu ve všem, co není zákonem nařízeno nebo zakázáno, což se stále víc dodržuje těžko, protože nepřehledný systém rostoucích zákonů téměř vylučuje, aby si obyvatelé byli jisti, co doopravdy směřjí. To je *princip vůdcovství legálního*. Jiným typem vůdcovství je *vůdcovství charismatické*. Jeho název je odvozen z řeckého slova „charisma“, které označovalo zvláštní dar jistého předurčení, osvícení nebo vnuknutí. Charisma je ve výsledku často důležitější, než precizně sepsaný politický program. V politice je charisma nezbytné, ale v poslední době jako by mizelo v soukolí byrokracie.

V společnosti stále víc převládá typ, kdy má vůdce své pravomoci nikoli proto, že je silný, chytrý, charismatický a schopný a lidé ho respektují dobrovolně, ale proto, že mu jeho pravomoc, politický mandát nebo jmenovací dekret dává instituce, kterou respektuje, a lidé ho musí poslouchat, ať už si to svými skutečnými kvalitami zaslouží i nikoli.

Za *elity* se v obecném povědomí považují skupiny, které mají výsadní postavení, dané zvláštními privilegii, majetkem, vlivem či schopnostmi. Naopak jsou lidé, které okolí za elitu nepovažují, ale oni sami se chovají, jakoby k ní patřili. Pro takové jedince se vžil pojem *pseudoelity*.

Termín *elita* je odvozen z latinského slovesa „eligere“, které znamená vybrat. V starořímském prostředí to byli lidé zvolení do senátu či prefektur. Slovo *elita* neznamenal urozenost nebo zámožnost, ale prosté konstatování faktu, že jde o Římany, kteří mají po dobu volebního období jako zvolení zástupci lidu určité postavení. Označení tedy nebylo chápáno jako výjimečnost, neboť se jí mohlo teoreticky dostat každému svobodnému občanovi. Termín *elita* v dnešním významu se poprvé objevil ve Francii koncem 18. stol., kde etymologie toho slova vyšla nejspíše z označení luxusního zboží. *Vilfredo Pareto* definoval elitu jako skupinu osob, které dosahují v určité oblasti nebo činnosti nejlepších výkonů.

Specifickým českým fenoménem je tu neukojená skupina stoupenců prezidenta *Václava Havla*. Ta si dělá morální právo rozhodovat co je správné, ale pokud to dělá druhá strana, je to hoax a dezinformace. Rozporuplný Havel vymyslel a spolu se svou čechoamerickou soukmenovkyní, ministryní zahraničí USA *Madeleine Albrightovou*, „řeznicí z Kosova“, zastával svůj název „humanitní bombardování“. A jakoby přitom navazoval na *Popperovu* „otevřenou společnost“, v níž víru v Boha nahrazuje víra v sociální odpovědnost všech jedinců dané společnosti, či ještě lépe celého lidstva, pregnantně ji formuloval jako víru ve „vítězství lásky a pravdy nad lží a nenávistí“. Nůžky mezi tím, co je opravdová elita a co pouhá pseudoelita zkomplikoval ještě náš vstup do Evropské unie, díky jemuž se vnímání elit učinilo složitějším tlakem „bruselské vrchnosti“, podle níž je pro nás rozhodující beztvare evropanství místo struktur národních. Elitami jsou nyní v první řadě „noví evropští páni“. Zájem veřejnosti o účast ve volbách klesá, což vede k logickému závěru, že tento jev je u nás dán poklesem důvěry obyvatel v politické elity, a klesá i představa o neomylnosti demokratického rozhodování. Ruský učenec *K. P. Pobědonoscev* prohlásil: „Parlamenty slouží pouze osobnímu kariérismu poslanců, nikoliv státu“.

Většina středověkých panovníků hovořila dvěma, třemi i víc jazyky. Dnešní politici se na rozdíl od nich těžko mohou od nejtělejšího věku připravovat na dráhu poslance či ministra takže existují senátoři, poslanci a zastupitelé, jejichž názory nikdo vlastně ani nezná, na veřejnosti příliš nevystupují, nic moc nedělají a živí se zvedáním ruky podle pokynů svého politického klubu.

Za demokratického socialismu mohl být holič, pokud měl podporu soudruhů, ministrem hornictví. Proto se na Letné v listopadu 1989 cinkalo klíči i za „vládu odborníků“. Brzy poté jsme měli předsedou vlády elektromechanika. Dnes máme ministrem financí elektrotechnika, ministryní obrany pracovníci banky a - vycházejí z hodnocení lékaře *Jana Hnízдила* - „fanaticky bojechtivou mužatku, chlubicí se, že svým pistolím u pasu říká „miláčci“ atd. Po onom listopadu se sice zachovalo zdání fungování domácí správy, ale ve skutečnosti se vše opakovalo a o nás se začalo místo Vídně, Berlínu a Moskvy rozhodovat v Bruselu, fakticky řízeném Amerikou (aniž se ovšem omezila domácí byrokracie ČR).

Ve všech demokraciích panovníci a politici vždycky uměli a dnes ještě víc umí mistrovsky upravovat fakta, aby nemuseli splnit svůj slib, ale uměli to i obráceně: vždycky uměli najít nesporné důvody, aby dokázali, že nemohou něco udělat, i když by tak strašně chtěli. Přitom nikde nenajdete, že poslanec má povinnost vykonávat svůj mandát podle hlasování svého poslaneckého klubu, podle příkazu svého sekretariátu, podle přání svých voličů, bez ohledu na zájmy celé země. Nikde v ústavě se nepíše, že poslanec je povinen hlasovat pro implementování příkazů Evropské unie, pokud je návrh v rozporu se zájmy lidu, který zastupuje, nebo je v rozporu s jeho svědomím. Kolikrát už zazněly výmluvy našich politiků, že se jim nařízení nelíbí, ale musíme ho přijmout!

Politici velice ochotně pronášejí historické soudy podle toho, jak se to hodí jejich straně a voličům a vždycky existovali provládní kronikáři a historici, kteří pracovali v žoldu panovníků a politiků a líčili svět tak, jak si oni přáli. Stejně tak se chovají moderní spisovatelé. Oblíbeným žánrem tohoto ražení jsou hovory s mocnými, například i *Čapkovy* Hovory s TGM.

Stále více a častěji se ideologie povyšuje nad fakta. Boří se tisícileté tradice národních hodnot, negují se společenské představy o podobě rodiny, do toho přišla migrační krize a řada dalších drobnějších excesů sociálních, genderových, sexuálních a dalších, což dříve nebylo. Ideologové to vědí, ale nepříjemné pravdy nechťejí říkat. Proto hlásají nikoli vědecké závěry, ale ideologická dogmata což vede k tomu, že kdo mají jiný pohled na svět než ti „správní“ a „prověření“ je urážen a ostouzen neboť je prý zlomyslný nebo v žoldu Ruska, Číny, Ameriky,

Bruselu, islámu či *George Sorose*. Dnes totiž pro studium dějin a výklad společnosti spíše platí „musím poznávat tak, abych korektně věřil“.

Slovo *korektní* z lat. *corrigere* = „opravovat, napravovat“; v angl. *correct* = „správný, bezchybný“; v češtině *korektní* = „dbající zásad, správný, poctivý“. Ale *korektní* znamená v dnešní demokracii i „zbytečně úzkostný“. Podle *MUDr. Jana Jílka* tu jde o jakousi úzkost z korektnosti. Například: Říci někomu, že je černoch nebo negr, namísto občan černé pleti nebo jinému, že je Cikán, namísto Rom je urážlivé. Podobě tak u označení slepec (nevidomý, zrakově postižený), alkoholologie (adiktologie). Do Evropy z USA přišla *politická korektnost* je překládána jako společensky nezávadná mluva, způsob použití jazyka, jehož cílem je neutrální (citově nezabarvené) a nehanlivé vyjádření ve veřejném prostoru, kdy vlastně jde o cenzuru, o obelhávání, zamlčování či neříkání úplné pravdy. Tak třeba dřív byla na zádi strojů British Airways hrdě umístěná a zdaleka viditelná britská vlajka, ale dnes tam vidíme jen červeno-modro-bílý pruh - z důvodu, že muslimové by prý v britské vlajce mohli spatřovat kříž. A protože z Británie létá mnoho cestujících do hinduistické Indie, kde je hovězí dobytek posvátný, přestali u britské letecké linky servírovat hovězí maso. Evropský parlament na podporu rovnoprávnosti pohlaví schválil dohled nad reklamou a označováním, s cílem odstranit tradiční rozlišování rolí pohlaví i na piktogramech, u rozdílných cen za úpravu ženské či mužské hlavy u kadeřníků a holičů, jež se má lišit jen podle délky zástřihu vlasů a jiné korigující nesmysly.

Propagované západní hodnoty nejsou ve skutečnosti nic reálného. Jsou to představy, sny, ideologické modely, politická hesla a často bezuzdné mediální plácání. Ale oč je naše demokracie horší než ta západní, oč je naše touha po svobodě horší než ta západní, oč jsme my sami horší než ti, co žijí u Rýna a v zemi galského kohouta?

Lidé jsou dnes ovlivňováni prostřednictvím zjednodušených a někdy úmyslně zkreslených argumentů, které působí více na city a předsudky než na rozum. Těžko potom lze hledat hranici mezi demagogií a ideologií, kterou definoval *Karel Marx* jako tvrzení, které se tváří jako přirozeně pravdivé, ale přitom je sestaveno tak, aby podporovalo jen určité myšlenky. Každá politická proklamace je více či méně demagogická. Politika, ideologie a demagogie svým způsobem jedno jsou, ale ne vše co média a politici označí za demagogii, je pro zemi škodlivé. A ne vše, co média a politici označí za užitečné pro zemi, není ve skutečnosti pouhá demagogie. Spisovatel *Vlastimil Vondruška* napsal: „Dejte politikovi do misky brambor, udělá z ní tisíc placek, všechny budou sice nechutné, ale bude vás jimi krmit pořád a pořád“.

Oblíbenou politickou potravou se stalo *držení zbraní*. Vlastnit zbraň za socialismu byl od padesátých let trestný čin; údajně proto, aby se chránili pracující. Ve skutečnosti proto, aby nedošlo k povstání ozbrojených občanů. Nyní zas policie nezasahuje proti těm, kteří sice vlastní zbrojní průkaz ale na něž sousedé dlouhodobě poukazují, že se chovají psychopaticky a agresivně, protože lidská práva jsou nade všechno. Vlády USA od začátku chtějí zrušit Dodatek II. z roku 1791 v Listině práv Ústavy Spojených států amerických: „Dobře organizovaná milice je nezbytná v zájmu bezpečnosti státu; právo lidu držet a nosit zbraň nesmí být proto omezováno.“ Jeho zrušením by se oficiálně ocitaly ve válce proti vlastnímu lidu. Již *Sokrates* (470-399 př.n.l.) prohlásil: „Kdo vymění svobodu za bezpečnost, ten je právem otrokem.“ Zakladatel Ústavního shromáždění v roce 1787 *Mike Adams* jednou řekl: „Ptám se, pánové co je milice? Je to celý národ a odzbrojit národ je nejlepší a neúčinnější způsob jak ho zotročit.“ Každá totalita nejdřív odzbrojuje lidi: Návrh komise EU z roku 2017 chce zakázat i nože, anebo v roce 2020 se OSN v uplatňování agendy rozvojových cílů („rozvojové desetiletky“) zaměřuje na odzbrojení civilního obyvatelstva. Je pozoruhodné, že například ve Velké Británii míra násilných deliktů (vražd, přepadení) ilegálně drženými střelnými zbraněmi - poté co bylo obyvatelstvo v důsledku atentátu odzbrojeno - přímo explodovala (o 10 procent celostátně, o 100 procent v Londýně) a judikatura tu rozšířila vágní pojem „ofenzivní zbraně“ i na vycházkové hole, těžší svazky klíčů a baterky. To je velmi

praktické, neboť dnes je možno prohledat auta či domy jen při podezření na jejich držení. Přitom oběti zločinců, které se zbraní nebrání, bývají přibližně třikrát častěji zraněny, než ty, které jim kladou odpor se střelnou zbraní. Anebo že počet násilných činů je třeba v těch státech americké Unie, kde je naprostá svoboda držení zbraní, mnohem nižší než tam, kde je jejich držení omezené.

Aby byl lid vyveden do ulic a vládci svrženi, musí tu existovat nevelká skupinka lidí, kteří převrat ideově připravují, často nebezpečně a celé roky. Dnes se pro ně vžilo označení *disident*. Můžeme číst, že význam slova disident je bojovník proti komunismu. To samozřejmě není pravda; z jazykovědného hlediska je disident obecný pojem a znamená odštěpení se od státu, víry, hnutí. Disident je tedy každý, kdo se neztotožňuje s mainstreamem a staví se proti režimu. Dnes jsou disidenti lidé, kteří bojují proti Evropské unii. V „sametové revoluci“ byla během několika dnů „smetena“ vládnoucí komunistická elita, takže věrným bylo co věnovat: místa ministrů, poslanců, ředitelů státních institucí obsadili až na výjimky členové bývalého disentu, jejich příbuzní a přátelé a rovněž pár nejvýraznějších sympatizantů, jejichž tváře soustředěné v Občanském fóru vytvářely dojem, že jde o reprezentanty veškerého lidu. Jenže třídní nenávist (ať již vůči aristokracii, buržoazii či komunistům) vystačí jako politický program jen chvíli. Takže Občanské fórum se rozpadlo, stoupenci koncepcí Václava Havla i Václava Klause se rozptýlili do různých politických stran a tyto jsou v představách současných elit demokratické kdežto ostatní politické subjekty, které jim konkurují, jsou nedemokratické. Čím více se jejich představy vzdalují realitě, tedy tomu, co považuje většina společnosti za relevantní, tím agresivnější a zlostnější pohrobci revoluce bývají a jsou: ten kdo nás nechápe je nacionalista, xenofob, Putinův agent, hlupák, který volil Zemana, zapracatělý Čecháček, dezolát, prostě idiot. Aktivistická hnutí, jejichž polem jsou záležitosti sociální, nacionální, genderové, ekologické, ochrana lidských práv a podpora migrace, jsou často zřizována proto, aby vládnoucí elitám pomáhala proti odpůrcům z řad politické opozice a části lidu. Ideje, které aktivisté šíří, jsou mnohdy podpůrným nástrojem politiky. Část dnešních politických aktivistů nebojuje proti mocným, ale naopak servilně jim slouží. A nedělají to nezištně, protože je to pro ně klasickým zaměstnáním (většinou placeným lépe, než kdyby museli normálně pracovat).

Ideologické bloky se ventilují veřejně a ovlivňují jak média, tak politiku. Vzniká tak bytostná nenávist. Pregnantně to vyjádřila socioložka *Jiřina Šiklová*: „Budu se radši mýlit s USA, než mít pravdu s Ruskem“.

Dřívější panovníci se rozhodně nesnažili svou zemi „vytunelovat“, aby si nahrabali co nejvíce. Řídili ji s dlouhodobou perspektivou, protože chtěli vládnout až do své smrti a zem předat synovi v co nejlepší kondici. Politické vize dnešních vládců jsou proti tomu směšně kratinké, neboť za plnění svých slibů určitě nebudou odpovědní politici, kteří je vyhlásili. To už přece dávno nebudou u moci. Jejich akční horizont je ve skutečnosti čtyřletý a zabírá periodu jen od voleb do voleb. Současné politické plánování má několik fází. *První* je politický program, s nímž jdou kandidáti do voleb. *Druhou* je povolební zjištění, že není dostatek křesel, aby ho mohli prosadit sami a proto musí hledat koaliční partnery. Aby je získali, musí část svého programu vypustit či změnit. V *třetí* fázi se ustaví vláda a myšlenky politického programu se začnou přetavovat v realitu. Jenže se rychle zjistí, že některé jsou příliš dlouhodobé a nedají se během jednoho volebního období splnit. Odloží se tedy „na potom“ s prohlášením, že je splníme v příštím volebním období. Další myšlenky se nechají „vyšumět“, protože byly od počátku nereálné. Pár dalších myšlenek se začne prosazovat, ale narazí na nedostatek peněz, neochotu úředníků, odpor odborů, svazů, sdružení a aktivistických skupin a v neposlední řadě také na vlastní neschopnost. Dále musí opatrně našlapovat, aby si neznepřátelili zahraniční partnery (dříve Řím, Vídeň či Moskvu, dnes Brusel a USA), nepopudit sekretariáty svých stran v krajích (neboť na nich záleží jejich nominace do dalších voleb) a samozřejmě své sponzory. Z politického předvolebního

programu zbydou nakonec dvě či tři nepotřebné drobnosti, které se podaří realizovat. A tak to jde zhruba tři roky, než se začnou blížit nové volby a nastupuje *čtvrtá* fáze politického plánovacího cyklu. Politici se definitivně přestanou zabývat realizací vládních slibů, nechají za sebou netknuté pole, z něhož obdělali jen okraj a začnou připravovat nové volby, pak slibují, že budou v plnění svých programů pokračovat (pokud jsou to politici vládní), nebo že dosavadní vládní programy smetou ze stolu a nahradí je lepšími (pokud jsou opoziční). Cyklus je uzavřen. Přijdou další volby a vše začíná znovu.

O čem svědčí demokratický systém, když na ulicích jsou žebráci, nebo děti s kasičkami abychom přispěli na domovy dětí a mládeže, na handicapované děti, samoživitelky, starobince, zdravotně postižené, či na drahé léky, a vláda přitom utrácí peníze národa za zbraně, nejvýrazněji za stíhačky - jednu v ceně několika velkých nemocnic?

Politikové z řeckého *politikos* (občanský, státní, veřejný), a *polis* (město, obec, stát) zřejmě nejsou opravdoví státníci, ale stále víc jen zaprodaní „vyžírkové“, kteří se v nynější katastrofální ideologické a morální krizi zmohou jenom na neustálé opakování impotentních summitů. Evropa pod jejich vedením ztratila vitalitu, zatím co Čína nebo Indie stojí na jejím počátku a z vrcholu naopak sestupuje Amerika a možná i Rusko. Světoznámý rakouský ekonom a politolog *Josef Alois Schumpeter* tvrdí: „V normálních situacích se lidé chovají přirozeně a rozumně. Tuto vlastnost však automaticky ztrácejí vstupem do politiky, kde se propadají na nižší úroveň mentálního výkonu a stávají se primitivními“.

Univerzitní hodnosti byly od středověku vázány nejen na dosažené vzdělání, ale i na praxi a věk. Jakmile se začala budovat byrokracie, u vyšších postů byly zkušenosti alfou a omegou. Za první české republiky mohl být do Sněmovny zvolen poslanec starší 30 let a do Senátu starší 45 let. Dnes stačí pro zvolení do Poslanecké sněmovny věk 21 let a do Senátu 40 let. Jaké zkušenosti mohou mít chlapci a dívky, sotva vyjdou ze školy, s hlavou plnou „správných“ teoretických pouček, co vystupují na televizních obrazovkách nebo plní internetové stránky (často placené z grantů) svými nekonečnými analýzami dění kolem nás a peskují starší odborníky objasňující na obrazovce nějaký společenský problém (rovnostářsky)?

V nynější demokracii propast mezi mladší a starší generací prohlubuje ekonomická nezávislost dětí a do značné míry i tlak médií. Důchody potlačily racionální vztah rodičů a dětí, kdy jakmile rodičové zestárli, předávali hospodářství synovi nebo dceři, ale za podmínky, že je budou do smrti živit. Naši předkové považovali za samozřejmé, že se děti postarají o své rodiče. A když starý člověk neměl děti, postarala se o něj obec. Na tom byl po tisíciletí postaven sociální systém lidstva.

Dnešní demokratičtí technologové moci se z hlediska svobody myšlení chovají stejně totalitně jako mnohé odpudivé režimy minulosti. Nenávist se vůči politikům a médiím stala základním kritériem diskuzí o věcech veřejných. Čím více ztrácejí tito nohsledi současné evropskounijní a lidskoprávní ideologie půdu pod nohama, tím nenávistnější jsou.

Křesťanský pojem *spása* byl a je stejně široký, jako je dnes chápání demokracie a evropanství. Víra v demokracii je stejnou vírou jako křesťanské náboženství. Právě tehdy se zrodila představa, že kromě rozumového vnímání světa existuje ještě jedno, vyšší, a tím je víra. Demokracie se tedy stala jedinou myslitelnou cestou a pouze její hodnoty vyjadřují správné postoje.

Dogmata náboženské víry mají stejnou hodnotu jako dogmata o genderové rovnosti, xenofobii, islamofobii, romofobii, rusofobii, cigaretofobii a o všem dalším, co je zakázáno. Smyslem dogma je totiž tvrzení, o němž se nediskutuje a nepochybuje, protože je z výše velikosti boží nebo Evropského parlamentu správné, neotřesitelné a pro myšlení prostého člověka tedy povinné. Argumenty jsou v dějinách stále stejné: nesouhlasíš, budeš potrestán. Diskuze se nevede a nepřipouští už proto, že dogma se nedá dokázat, jen vynutit silou. Slovo

je jedinou možností, jak realizovat myšlenky. Pokud spoutáme slovo, přestaneme myslet. Aby bylo možno dogmata hájit, potřebuje každá moc nohsledy. Dnes máme síť úřadů, neziskových organizací, aktivistů a hujerovských komentátorů nebo expertů, kteří hlídají, aby se dodržovala správná linie (Evropské unie, korektnosti, mediální vyváženosti atd.) Každý ví, co dokáže inkvizice. Máme k ní už jen malý krůček. Přestali jsme přemýšlet, přestali jsme rozlišovat mezi realitou a demagogií, přestali jsme věřit selskému rozumu a slepě posloucháme dogmata. Zbývá už jen, aby ti, kteří udávají své sousedy, za odměnu získali část jejich majetku, jak tomu bývalo kdysi.

Středověká kronika není o nic objektivnější, než dnešní komentáře v novinách. Nebo lépe řečeno, ani u jednoho z těch zápisů si nemůžeme být jisti, zda je to pravda či není. S věrohodností historických pramenů a dnešních zpráv jsou potíže, i když jde jen o pouhá fakta. Divákům, posluchačům a čtenářům se dnes předkládají v první řadě informace, které zdůrazňují význam a hodnotu politiky Evropské unie, prostor dávají komentátorům, kteří ji obhajují a pokud se objeví kritik, je postaven na pranýř. Jsme zaslepováni demagogy a falešnými proroky. Dnes možná většina politiků vůbec netuší, co znamená slovo rétorika. Žvanění je svým způsobem umění. Politici vytvořili specifický způsob mluvy, která používá důležitě znějící obraty, ale ve skutečnosti nic neříkají. Pokud se mají k něčemu konkrétně vyjádřit, pak neodpovědí, ale dozvíme se, že je třeba to nejprve „vydiskutovat“, „prodebatovat“, případně „řešit“. Řeknou-li něco, co nemá hlavu ani patu, pak to doplní sdělením, že „vyslali signál“. Pokud politik nepochopí otázku, pak obvykle začíná slovy „já osobně si myslím, ale je to jen můj osobní názor, na poslaneckém klubu jsme o něm zatím nehovořili, že je třeba se tím zabývat, jak už jsem ostatně sám před lety upozorňoval.“ a dál pokračuje o něčem úplně jiném, než na co jste se ho ptali. Když hodlá popřít zjevnou skutečnost, tedy chce bezostyšně lhát, tak většinou „nemá relevantní informace, že by se to či ono stalo“. Nevědí-li si politici před kamerami nebo mikrofony s něčím rady, vyjadřují to celou škálou obrátů např. „nebyla dosažena koaliční shoda“, „budeme se tou věcí samozřejmě dál intenzivně zabývat“, „tenhle problém není zatím na pořadu dne“, „já osobně si myslím, že tím překračujeme rámec koaliční dohody“, „rádi bychom to udělali, ale zatím jsme nenašli shodu s koaličním partnerem, a opozice dělá obstrukce“ anebo „rádi bychom to udělali, ale ještě se k tomu musí vyjádřit Evropská komise“. Důvěru voličů se politici snaží získat širokým přátelským gestem, naznačujícím otevřenost, mírumilovnost a ochotu podrobit se. Je také třeba ukázat prázdné ruce, dlaně otevřené k divákům – gesto míru! Přitom nehledí na to, že znaky dobrého projevu jsou jazyková správnost, jasnost, přiměřenost či vytríbenost. Klasickými hesly kandidátů jsou: „Myslím na Čechy“, „Myslím na Česko“ anebo až „Myslím na Evropu“, „Společně to dokážeme“, „Jsem jedním z vás“ či „Pracujeme společně“, „Skončujeme s korupcí, hned po volbách se na to nekompromisně podíváme“. *N. S. Chruščov* řekl: „Politik je člověk, který slíbí, že postaví most i tam, kde není řeka“. Za pochvalu Ruska (je jedno, zda máte pravdu či nemáte) si můžete vysloužit nálepku „Putinův agent“, „zaprodanec KGB“, „proruská svině“, jindy zas přízvisko „dobroser“, „dobrotrus“, „kavárník, modropták“, „sluníčkář“.

Brusel si hýčká aktivisty mající stále víc moci. Čím hloupější příkazy a pokyny dává, tím věrnější a hlasitější musí být tito přísluhovači, kazatelé, experti a ideologové.

Evropou se plíživě šíří pomatenosti o tom, jak by měla rovná, nebílá, nepohlavní, nesexuální a beztrždní moderní společnost vypadat a agresivně rostou požadavky stoupenců falešné korektnosti, gender a dalších.

V demokracii Evropské unie musíme potírat představy národní svébytnosti a tradice a nahradit je multikulturností, genderem a bezbřehými lidskými právy. *V. I. Lenin* svého času napsal: „Chceme-li zničit národ, musíme nejdřív zničit jeho morálku a padne nám do klína jako zralé ovoce“. Podle amerického politologa *H. D. Lassvella* média působí bezprostředně na veřejné mínění a to následně ovlivňuje sociální postoje a chování obyvatel, předkládají

ideje, s nimiž nemusí jednotlivci souhlasit, ale musí je akceptovat dobrovolně či nedobrovolně, propagandu dokonce prohlásil za synonymum pro demokracii a současně objasňuje manipulativní funkci médií jako jakýsi nástroj a pojistku demokracie.

Princip demokratického řízení není metoda racionální, ale iracionální, protože o fungování státu nerozhoduje efektivita, ale konsenzus politiků, kteří se málokdy shodnou. Proto je demokracie záležitostí nemastného a neslaného kompromisu, v němž je, stejně jako v jiném náboženství ideologie nadřazená pragmatickému a tedy „selskému“ rozumu.

Realitu se snaží dnešní vládcové a jejich nohsledi pojmenovat tak, aby vyhovovala jejich mocenským cílům. Bolestí dnešních diskuzí je absolutní absence racionality, faktů a logiky. Chytáme se slov, které nám vtloukají do hlavy politici a média, a hádáme se o ně, jakoby šlo o život. Ale ve skutečnosti se hádáme o chiméry, o pseudoproblémy, stavíme proti sobě ideje, které jsou iluzorní, neboť pojmenovávají všechno jiné, jen ne podstatu věci. Za racionální argument se dnes považuje pouhé konstatování, že ten druhý je sluníčkář, komouš, Putinův agent atd.

„Lidská práva“ zjevně stojí nad zákonem. Pokud zákon zakazuje cokoli, co lidskoprávní aktivista prohlásí za lidská práva, pak je třeba okamžitě zákon změnit. O zákonech *Ch. L. Montesquie prohlásil*: „Zákony jsou pavučiny, skrze něž velké mouchy proletí, kdežto malé se do nich zapletou“. Ve středověku na rozdíl ode dneška soudce nesoudil, ale „nalézal spravedlnost“. *Mary Wollstonecraftová* řekla: „Svět potřebuje spravedlnost, nikoli dobročinnost“.

Deklarace lidských práv nabízí, že svoboda jedince nesmí být uzurpována státem či jinými lidmi (rozhodně ne aktivisty, ale ani levicovými či pravicovými bojůvkami), že stát má sloužit lidem, zajistit občanům bezpečnost a bezodkladnou spravedlnost, daně budou sloužit výhradně nám a ne pro fantasmagorické projekty vládnoucích elit a rozbujelé byrokracie, každý by měl mít právo svobodně přemýšlet a své názory svobodně říkat a hájit. Princip svrchovanosti má tkvít v národě a nikoli v multikulturní Evropské unii.

Obor pojmenovaný *gender*, jež sám sebe definuje jako studium sociálních a kulturních rozdílů mezi muži a ženami, je v dnešní demokracii dalším prostředkem k postupné devastaci tradičních společenských norem a vztahů. A gender je nebezpečný více ženám, nikoli mužům a společnosti jako takové. Je to teorie třídní nenávisti v novém hávu. Kdysi jsme nenáviděli kapitalismus, teď fakticky muže, zvláště ty heterosexuální.

Lidská společnost je od nejstarších časů postavena na dualitě mužského a ženského pohlaví, přičemž ženy rodí děti. Starověký Řím se zhroutil hlavně proto, že rozmařilá a zlenivělá římská společnost přestala plnit své role dané pohlavím. Muži nechtěli válčit a ženy rodit děti, všichni si chtěli jen užívat. Naše demokratická společnost, místo aby podporovala skutečné matky, dělá pravý opak. Ženám dává iluzi, že mohou být matkami, ale současně je nutí pracovat stejně jako muži. Nespokojenost žen zavinily z velké části genderové představy, protože na ženu naložily, dvojí břímě. Je hanebné vnucovat nespokojeným ženám představu, že jediné, co jim chybí, jsou lidská práva a rovnost. Je to dobrý byznys těch, kteří se genderem živí. Ženy podle všeho potřebují především lásku, ohledy a pomoc. Pomoc ovšem v tom, co je dělá ženami. Vyžaduje to skutečné chlapství a nikoli to deodorantové, kdy v marasmu jejich chlapství stále klesá síla a důvěryhodnost mužů. Ženy nechtějí být matkami a muži o otcovství nestojí, ba co je horší, nejsou ho schopni. Filozofie gender je škodlivá a dekadentní: vychovávat ženy jako muže, kdy i to –ová na konci jména se jim bere, aby se setřely všechny rozdíly. A přitom heterosexuální jedinci nesou na svých bedrech odpovědnost za budoucnost rodu. Proto je nutné podporovat ty, kteří mají děti a nikoli homosexuály. Přirozená reprodukce rodu je základním biologickým zákonem světa. Sex mezi jedinci stejného pohlaví byl, je a bude. Poskytněme homosexuálům právo žít v soukromí podle svého

a poskytněme jim základní míru majetkových a sociálních jistot, ale rozhodně je neoslavujeme. *Honoré de Balzac* napsal: „Budoucnost národa je v rukou matek“.

Podle církve za vším zlem stojí ďábel a dnes podle naturelu komentátorů Putin či Byden. Podezření padá ovšem i na různé sdružení finančníků a podnikatelských elit (v duchu tajného zednářství)) i když se vlivy zájmových skupin, politických velmocí nebo špičky židovských elit pominout nedají.

Prakticky nikde se neuvádí, že žijeme v kapitalismu. To slovo sice média a politici znají, ale jen zřídka ho užívají, téměř jakoby zavánělo jakousi nekorektností. O tom, na jakých principech u nás kapitalismus funguje, se nepíše. Politicky sice nežijeme v socialismu, ale ekonomicky a legislativně ani v kapitalismu a je otázkou v jakém ekonomickém systému se pohybujeme. *Winston Churchill* jednou prohlásil: "Kapitalismu je vlastní jedna vada: nerovnoměrné rozdělení bohatství. Socialismu je naproti tomu vlastní jedna ctnost: rovnoměrné rozdělení bídy“ a také řekl: „Není nic, co by ti vláda mohla dát, aniž by ti to předtím nevzala.“

Demokracie mají svá pravidla v ústavách a své rozhodčí v soudech. Nejlépe však fungují a nejdéle vydrží v zemích, jejichž ústavy jsou posilovány dalšími, avšak nepsanými pravidly: zvyklostmi, vzájemnou snášenlivostí nebo institucionální zdrženlivostí.

Vládoucí demokratické systémy nabízejí lidovým masám: „Dokud nás necháte o všem rozhodovat, budeme se tvářit, že vládnete vy“.

V ohrožení je každá demokracie, o kterou obyvatelé ztratí zájem.

Siláckým vůdcům se po vítězství ve volbách daří měnit vratké demokracie ve volené diktatury, podkopávat svobodu médií, odstraňovat nezávislé instituce a umlčovat opozice.

Korupční politikové jsou stále méně ochotni podvolit se mínění lidu a měnit pravidla hry tak, aby bohatým umožnili ponechat si daleko větší objem příjmů pro sebe, takže někteří miliardáři platí reálně nižší daně než jejich sekretářky. Stále víc platí, že má-li mít jakákoli zločinecká organizace zajištěnou existenci a úspěch, je korupce v hospodářství, politice a státních orgánech nezbytná. Nelze se potom divit, že lid svým zastupitelům a demokratickým institucím nevěří a od demokracie se odvrací. Leckterého člověka zamrazí vždy, když uslyší slovo „reforma“. To se pro ně totiž stalo synonymem zhoršení situace, většinou spojeným s novým nadprávkem pro spekulanty. *Karel Marx* říkal, že je větším zločinem banku založit, než vyloupit. Demokraticky zvolení zástupci lidu už dávno nemají žádnou moc. Dnes dělají zákony lobbisté a poradci vládám radí, jak občana uchváholit, aby si dál nechal utahovat opasek či se dal rovnou svléknout – a jak to všechno co nejelegantněji realizovat. Až bezmála všechny státy de facto zbankrotují, budou jednotlivě plnit už jen roli pomocníků mezinárodního kapitálu, a to ještě ve větší míře, než je tomu dnes. Odborníci na lidskou povahu vědí docela přesně, jak přimět *Homo sapiens*, aby se smířil se zhoršováním situace: napřed nahnat strach a potom totální kontrola; to funguje. Kdo se pořád třese strachy, ten má jiné starosti než se ptát, jestli by to třeba nemohlo být i jinak. Židovský zakladatel pojetí *public relations* (vztahů s veřejností) *Edward Louis Bernays* napsal: „Vědomá a inteligentní manipulace organizovaných zvyklostí a názorů mas je důležitým prvkem demokratické společnosti.“

V USA, v této nejbohatší zemi planety v této kolébce demokracie, organizace *Koalice za vzdělání* po roce 1900 publikovala: „V roce 2000 by mohli být dva ze tří Američanů analfabeti. To je pravda. V roce 1998 nebude správně číst 75 milionů dospělých, tedy jeden Američan ze tří. V roce 2000 bude Amerika vykazovat míru vzdělanosti 30 procent, tak, jak to líčí U. S. News World Report.“ Ani v Evropě nedosahuje vzdělání někdejších kvalit. Osnovy jsou nivelizovány směrem dolů, respektive upravují se podle nejslabších žáků. Dokonce i mnozí mladiství z privilegovaných buržoazních rodin nejsou stále častěji schopní porozumět čemukoli jinému než krátkému reklamnímu textu. Tato zmrzačená psychika už

dnes má podle rakouského novináře *Viktora Farkase* (v r. 2009) viditelné dopady na kulturu: „Nové formy filmu a hudby tříští obsah na krátké, čistě na senzaci zaměřené fragmenty. Texty písní se stále více drobí na neartikulované, neustále opakované věty, které netrvají déle než tři nebo čtyři sekundy. Ve filmech pro mladší publikum režiséři už brzy omezí jakoukoli sekvenci na nanejvýš pět sekund a tuto dobu budou ještě dále zkracovat. Při nynějším tempu zkracování, po kterou mladí dokážou věnovat čemukoli pozornost, nebude už mladá generace roku 2020 schopna pochopit jakékoli sdělení, které bude delší než jeden záběr ve filmu nebo reklamní spot... V tu dobu už bude jazyk připraven o poslední zbytky gramatických souvislostí, jež se opírají o schopnost věnovat od začátku do konce minimální pozornost jednoduché, zhruba tři a půl sekundy trvající výpovědi. A to vše bez trvale obnovovaného pravopisu.“

Ututlávaná *občanská Islandská revoluce roku 2009-2011*, nad kterou Američané mající tam strategické vojenské letecké základny přimhouřili oči, ukázala, že je možno také nekrvavým způsobem alespoň načas svrhnout korupční vládu a smazat hrozné dluhy Británii a Holandsku.

Vládnoucí kamarilu nelze ve volbách sesadit, ale vždy je v moci lidu své vůdce nenásledovat a tak přispět k jejímu pádu. Lidé nemusí být ani občansky neposlušní, stačí, když si dávají načas nebo se chovají liknavě, otálejí, přísně a přesně dodržují často nesmyslné byrokratické zákony, vyhlášky či předpisy, jako jsou třeba pracovně-bezpečnostní, zdravotní a podobně. Židovský antropolog a filozof *Claude Lévi Strauss*, zastánce ohrožených etnických skupin a jejich kultur popsal dávný případ, kdy malý kmen pralesních domorodců dokonce opustil svého nehodného náčelníka.

Virtuální *agora* (shromaždiště lidu v ant. řec. městě) může dnes nahradit materiální agoru a umožnit všem občanům diskuzi a hlasování o zásadních i drobných návrzích. Jakmile však vlády nebo manažeři začnou určovat, kdo co může na digitálních sítích říct, přivodí to rychlou smrt svobody slova.

Demokracii ve skutečnosti ohrožují ti, kteří výsledky voleb odmítají respektovat. Po porážce komunismu u nás ohrožovali křehkou demokracii staré struktury, estébáci a agenti z Cibulkových seznamů. I dnes ji pořád někdo ohrožuje – ruští trolové, euroskeptici, nacionalisti a v poslední době někdy i vítězové voleb, někteří novináři, experti, umělci, aktivisté. Ti všichni bijí na poplach, protože je nedemokratické, aby lidé rozhodovali jinak, než oni považují za korektní a správné.

Vláda jednoho muže se podle formy označuje jako císařství, monarchie, knížectví, sultanát, diktatura, tyranie, totalita, zatímco vláda lidu se zmohla jenom na jedno chudinké označení: demokracie.

Ti, kdo páchají atentát na demokracii, využívají veškerých demokratických institucí - postupně, rafinovaně a dokonce legálně -, aby ji zabili. První prezident Československé republiky *Tomáš Garrigue Masaryk* varoval: „Pozor na rozmanité náhražky v pravé demokracii!“ Jeho slova se jeví prorockými: Při velkém jásohu demokraticky zvoleného *Václava Havla* za prezidenta, je dodnes třeba i písnička *Karla Kryla* „Demokracie rozkvétá, byť s kosmetickou vadou“, reprodukována jen potlačovaně na sociálních sítích.

„Demokracie je nesmyslný systém ve chvíli, kdy není občan. Demokracie pro poddané je na prd.“ (*Karel Kryl*)

„Tož demokracii bychom už měli, teď ještě nějaké ty demokraty.“ (*T. G. Masaryk*)

„Demokracie začíná oblečením saka a odchodem k volbám a končí vhozením lístku do urny.“
(*Winston Churchill*)

„Demokracie je vyhaslá duše.“ (*Eliška*)

„Demokracie je maska moci.“ (*anonym*)

„Nejméně špatná (z pokleslých forem vlády je demokracie, neboť pokřivení obce je tam nejmenší.“ (*Aristoteles*)

„Demokracie bez pravdivé veřejné informovanosti neexistuje a existovat nemůže.“
(*Michail Sergejevič Gorbačov*)

„Demokracie nesmí jít tak daleko, aby se v rodině hlasovalo, kdo je otec.“ (*Willy Brandt*)

„Demokracie je nejhorší způsob vlády, s výjimkou všech ostatních, které jsme vyzkoušeli.“
(*Winston Churchill*)

„Demokracie je, když dva vlci a jedno jehně hlasují, co bude k večeři.“ (*Benjamin Franklin*)

„Demokracie je všechno - s výjimkou zákonů na ochranu demokracie.“ (*Václav Bělohradský*)

„Nejlepším argumentem proti demokracii je pětiminutový rozhovor s průměrným voličem.“
(*Winston Churchill*)

„Demokracie? Nekonečná pohádka.“ (*Rogi Akuols*)

Je záhodno vědět, jak naši lidskou společnost posuzuje švýcarský psychiatr, analytický psycholog a psychoterapeut *Carl Gustav Jung* (1875-1961):

„U nemocného najdeme vždycky konflikt, který v určitém bodě souvisí s velkými problémy společnosti.“

„Proti davové sugesci je jednotlivec bezmocný.“

„Naši strašliví bohové pouze změnili jméno, rýmující se teď na *ismus*.“

„Veškeré trápení, jak známo, má svůj konec, jen když je co nejvíc lidí pohromadě. Ve stádu neexistují pochybnosti, a čím větší masa, tím větší pravda – ale i větší katastrofa.“

„Proměna může začít jen u jednotlivce; neboť je známo, že masy jsou slepá hovada.“

„Nikoli příroda, to ‚génus lidstva‘ si upletl osudovou oprátku, na které se může kdykoli oběsit“

„Zmasovění totiž nepřichází jen zvenčí, ale také zevnitř, z kolektivního nevědomí. Ochranu navenek zajišťovala ‚droits l’ homme‘, lidská práva, o něž v současné době většina Evropy přišla. A tam, kde se lidská práva ještě neztratila, vyvíjejí činnost právě tak mocně jako naivní politické strany, které své největší úsilí soustřeďují na to, aby věčná lidská práva podkopaly a eliminovaly je ve prospěch existence v ‚ergastulu‘, otrokárně a sociální zabezpečení přitom použily jako návnadu.“

„Teď zažíváme podivuhodnou hru, že státy si činí prastarý nárok teokracie, to jest nárok na totalitu.“

„Mocnosti podsvětí - abychom neříkali pekla - jež byly dříve v gigantickém duchovním systému drženy víceméně úspěšně na řetězu a nuceny sloužit, teď budují státní otrokářství a státní vězení nebo se o to alespoň pokoušejí.“

„Kázat o moudrosti a zdravém lidském rozumu je zajisté dobrá věc, ale co chcete dělat, máte-li oslovit blázelec, nebo kolektivně uchvácenou masu?“

„Nakupeniny lidí jsou vždy líhní psychických epidemií.“

„V ústavách pro duševně choré je dobře známá skutečnost, že pacienti trpící strachem jsou mnohem nebezpečnější, než ti, které žene zloba nebo nenávisť.“

„Velké společenství složené ze samých znamenitých lidí se ve své morálce a inteligenci podobá velkému, hloupému a násilnému zvířeti. Čím je totiž organizace větší, tím nevyhnutelnější je nakonec její nemorálnost a slepá hloupost.“

„Shromáždění stovky významných hlav dává dohromady jednu hlavu skopovou.“

„Ani ze součtu milionu nul jedničku neuděláš.“

„Rostou-li nároky kladené na stát, není to dobrý příznak; naznačuje totiž, že národ je na nejlepší cestě, aby se z něj stalo stádo ovcí, které stále čeká, až je ovčáci vyženou na dobrou pastvu. Z ovčácké hole se brzy stane železná metla a z ovčáků vlci.“

„Oloupili jsme všechny věci o jejich tajemství a o jejich posvátnost; nic nám už není svaté.“

„Stali jsme se bohatšími ve *vědění*, nikoli však v *moudrosti*.“

V přímé demokracii se rozhoduje často *referendem*, při kterém se obvykle nehlasuje o osobách, čím se liší od voleb. Všichni občané mají v něm mít možnost rozhodovat o zákonodárných nebo výkonných otázkách. Referendum je platné, když se ho zúčastní předem stanovené procento oprávněných hlasujících. Autoritářští vůdci států někdy využívají referenda k legitimizaci své moci, například schválení převratu, prodloužení funkčního období, rozdělení státu a podobně.

Populisté (pojem odvozený z latinského slova *populus*, tedy lid nebo národ) působí mnohdy v představách, že vůle lidu nepotřebuje žádné zprostředkování a že jakýkoli kompromis je druh korupce. Definice říká, že jde o oblibu u lidu, které se dosahuje „líbivou politikou“. Když se populisté dostávají k moci, pomáhají si zejména zdrcující kritikou stávajících poměrů. Jakmile ale sami moc získají, je kritika nových poměrů nepřijatelná a je považována nikoli za chyby vlády, ale za napadení národa a tak podvrací proces, jehož prostřednictvím se dostali k moci.

Menšina by neměla mediálně masírovat většinu a urážet její představy. Dobrá vláda má hlasu lidu naslouchat a nikoli ho peskovat. A pokud má naslouchat a nikoli peskovat, pak nemá používat vylhané výzkumy veřejného mínění a statistické údaje, zatajovat fakta, anebo zakládat útvary, mající bojovat s tzv. dezinformacemi v kyberprostoru, prostě odsuzovat realitu namísto škodlivé vládní ideologie.

Při neúnosné míře rozvratu je vláda silné ruky jedinou možnou cestou ke stabilizaci; někdy také krvavé ruky, jakou měl třeba vůdce chilské vojenské chunty *Augusto Pinochet*.

Kvůli úpornému, zásadnímu, očividnému a i zamlžovanému zneužívání se mnozí lidé od přímé demokracie odvracejí se stále zřetelnější nevraživostí. Masa obyčejných lidí i podvědomě ví, co je dobré a co špatné.

V zastupitelské, či nepřímé demokracii občané volí své zástupce (poslance atd.), které zmocňuje k rozhodování o jednotlivých otázkách, jako jsou zákony, rozhodnutí, rozpočty a jiné. Zastupitelská demokracie má převádět mínění lidu ve správní politiku a přitom držet lid na uzdě. Čtvrtý prezident Spojených států amerických *James Madison* prohlásil: „Hlas veřejnosti vyjádřený zástupci lidu, bude odpovídat veřejnému blahu lépe, než kdyby byl vyjádřen lidem samým, shromážděným k tomuto účelu.“

Liberální demokracie (z latinského „liber“ - svobodný a „liberální“ - svobodomyslný, nezujatý, velkorysý, umírněný, snášenlivý, smířlivý) je politický systém, který má v podstatné míře účinně tlumočit názory lidu v řídicí postupy, zahrnující vzájemně značně svobodné a spravedlivé volby. Někteří sociologové ji srovnávají s liberální výchovou u dětí, postavenou na velké svobodě a shovívavosti rodičů, potlačující v dětech sociální zodpovědnost a smysl pro povinnost. Nesmírnou moc a vliv si vydobyli kandidáti zcela porušující základní formy liberální demokracie. Elita bývá zásadně odtržena od zbytku populace a veškeré sobectví je účinně zahalováno *neoliberální ideologií* šířenou think-tanky nebo akademickými katedrami, jež se těší finanční podpoře bohatých dárců. Americký prezident *Donald Trump* prohlásil: „Naši zemi de facto řídí sponzoři, zájmové skupiny a lobbisté.“ Současnost působí dojmem, že její odpůrci projevují při utváření našeho světa více odhodlání, než její zastánci.

Multietnická neboli mnohonárodnostní demokracie má vnímat příslušníky všech vyznání a jakékoli barvy pleti jako plně rovnoprávné. Troskotá ale na přirozené rasové nesnášenlivosti, na vrozeném odporu ke všemu jinému, což se zatím nedaří potlačit ani násilným včleňováním odlišných skupin obyvatelů do většinového obyvatelstva třeba do škol, ani jejich idealizací například ve filmech, kde převážně vystupují ve vedoucích pozicích či jejich vmícháváním do reklam, ani jejich přejmenováváním, například *negrů* na *černochoy*, *Afroameričany* či *osoby jiné barvy pleti* anebo *Cikánů* na *Romy*, ani zamlčováním jejich rasové příslušnosti, například v trestné činnosti.

Pokud chcete, aby něco vypadalo důvěryhodně a vznešeně, nazvěte to cizím slovem. Sice to může být pitomost, ale když to zní učeně, nikdo se raději neptá. *Multikulturalismus* není odborný název, není odborným vědeckým termínem pro studium vývoje společnosti, ale je to kulturní ideologie nebo zdvořileji myšlenkový a politický směr, něco, co chaoticky vytvářejí politici, ideologové a aktivisté. „Multikulturalismus je levicový pokus, jak ignorovat skutečnost, že stále větší počet obyvatel se stále hůře integruje do společnosti. Koncept multikulturalismu předpokládal, že si cizinci ponechají vlastní kulturu, a společnost si za to koupí jejich loajalitu.“ V evropském pojetí se z multikulturalismu stala podivná ideologie, která hlásá, že je možné a dokonce žádoucí soužití lidí, kteří jsou naprosto odlišní svým jazykem, vírou, kulturou i vztahem ke společnosti a státu. A že vedle sebe mohou žít v bratrské a sesterské lásce a porozumění, navzájem se budou respektovat a ruku v ruce začnou budovat pestrý a nesmírně hodnotný svět rozmanitostí. Musíme se tvářit, že to je vrchol slasti a kdo to netvrdí, je zaostalý xenofob. Evropské pojetí multikulturalismu nemá nic společného s původní švýcarskou, kanadskou nebo československou koncepcí, ale co je podstatné, nemá oporu v evropské historické tradici a ani v poctivých společenských vědách, jako je kulturní antropologie, sociologie či etnografie, nikoli některé kulturologické obory, které si svým slepým zbožněním ideologie poklonkování Bruselu v mnohém nezdají s vědeckým komunismem. Dobytel nikdy nepáchal genocidu, aby domácí obyvatelstvo vyhladil, protože sám nebyl většinou populačně tak silný, aby celé území beze zbytku obsadil, ale snažil se o jistou formu soužití s porobeným etnikem.

Separace je, když jedinec či skupina cizinců vědomě odmítne normy většinového prostředí, nepřizpůsobí se jim a striktně dodržuje své původní zvyky a normy.

Segregace je jev, kdy by se jedinec nebo skupina cizinců chtěli integrovat nebo asimilovat (nikoli ovšem jen z důvodu pobírání sociálních dávek), ale většinová společnost jim k tomu nechce dát příležitost a vědomě je vyřazuje ze svého středu.

Bruselští ideologové, aktivisté z think-tanků či proevropská média nám neustále předhazují, že nechtíme evropské hodnoty a nemyslíme evropsky. Ale neexistuje definice jak evropsky myslet (pokud se tím ovšem nemíní bezpodmínečný souhlas se vším, co dělá Brusel). *Panevropská unie*, která měla být politickým a hospodářským svazkem evropských států a po

vzniku Evropské unie obhajovala princip vojenské jednoty Evropy, má pobočky v celé řadě zemí včetně české. Její členové často významným způsobem ovlivňovali z pozadí směřování do EU. Mladším hnutím je *Evropské hnutí* či *Hnutí za Evropu*, jejímž cílem je vytvoření sjednocené federativní Evropy. Současná evropská krize, k níž přispěla nekontrolovatelná migrace, vychází z panevropské koncepce, která v mnoha ohledech nerespektuje historickou, společenskou a intelektuální realitu evropských národů. Brexit prokázal, že se mýlí kazatelé, kteří bájí po odvěké touze Angličanů po sjednocené Evropě. A lhát budou i politické špičky Bruselu, až budou konat nekonečné summity a budou občany evropských států přesvědčovat, že jedinou cestou je prohloubení integrace. Panevropanství, pokud se nadřazuje nad přirozená práva národů na sebeurčení, je chimérou. Evropská unie se nedá zachránit navzdory nejmodernějším technikám politické manipulace.

Různé přechytralé mezinárodní organizace rády hodnotí celý svět. Jedna z nich nedávno publikovala kritiku naší země, že Česko se k uprchlíkům a Cikánům neumí chovat. Odpověď je zřejmá. Oněch půl milionu cizinců, uprchlíků a Cikánů se neumí chovat k Čechům. Chce-li někdo na našem území žít, měl by se ke svým hostitelům chovat tak, aby je nepopuzoval, aby jim vycházel vstříc a respektoval jejich životní normy a zákony. Povinná dobročinnost není ovšem charita, ale násilí na slušných lidech. To není rasismus, to je tisíciletími prověřená spravedlnost. Migranty můžeme chránit jen do té míry, dokud tím fatálně neohrozíme domácí obyvatelstvo.

Někteří migranti, jako je druhá generace Vietnamců u nás prokazují vysokou míru adaptability, mnozí přijímají zcela běžně za své naše životní a kulturní hodnoty na rozdíl od drtivé většiny Cikánů a mnohých nových Ukrajinců. Někteří dřívější panovníci řešili cikánskou problematiku vyhnáním. Pokud jde o pohyby velkých strukturovaných sociálních celků, obvykle celých kmenů či národů jsou téměř vždy hybnou silou motivy ekonomické a mocenské.

Už nejméně dvě generace se do západní Evropy infiltrují muslimští přistěhovalci. Jenže čím více přicházelo do západoevropských měst migrantů, tím hůře nacházeli uplatnění z důvodů kvalifikace a v tu chvíli se nedokázali „rozpustit“ ve většinové společnosti, nenaučili se pořádně jazyk země, v níž měli žít, nesnažili se pochopit a přijmout nové zákony, normy a životní styl. Začali vytvářet uzavřené komunity, v nichž žijí podle stejných vzorců jako ve své rodné zemi. Jejich izolace či lépe separace znamená, že své náboženství, kulturní návyky a společenské hodnoty nejen že neopouštějí, ale právě naopak na nich lpí s agresivním důrazem, aby se odlišili, ba prosazují svoji domnělou nadřazenost, vytvářejí muslimské enklávy, kde cílem se stalo vytvořit muslimský svět, v němž však budou mít výhody evropských obyvatel. Naše představy o multikulturním sžívání rozhodně nikdy nepochopili, nerespektovali a nikdy respektovat nebudou. Migrace či přesněji invaze třetí vlny je řízeně masová či nekontrolovaná a probíhající často násilnými způsoby. Většina migrantů nenachází žádnou práci, která by se mohla na domácím trhu uplatnit; chtějí se tu jen mít dobře. Pokud dostávají nízké dávky, nehledají si u nás lépe placenou práci, ale utíkají do Německa, kde dostanou dávky vyšší. Většina běženců naposledy přicházejících do Evropy nehledá práci, chce, abychom je živili. Mladíci s mobily v rukách, bosá žena s dítětem v náručí, za níž jde manžel v exkluzivních teniskách, který má představu, že by chtěl dělat inženýra či manažera, nereprezentují potenciálně užitečné hospodářské migrace a my sami to ještě živíme pokryteckou politikou evropských politických elit. V křesťanství, judaismu, islámu, komunismu nebo v demokracii jde o šíření víry. Islám šíří *džihád*, což je zabijácká svatá válka proti *kéfirům* (nemuslimům) a jeho účelem je nastolení práva *šaría*. Ve Švédsku je prosazováno zavedení práva *šaría*, podle něhož mají například znásilněné ženy uvést čtyři nezávislé svědky, jinak unikne pachatel bez trestu. Konečným cílem džihádu je aby se celý svět podřídil islámu. Teprve pak může skončit a zavládne skutečný mír. Podle výkladu většiny imámů se povinnost účastnit se džihádu vztahuje na všechny duševně a fyzicky zdravé muslimy, kteří dosáhli puberty.

Je jasné, že to, co dělají migranti je z jejich hlediska logické. Jsou chudí a my bohatí. A je jedno pod jakými hesly se stěhování národů děje, důvod se v bezbřehém oceánu lidských práv a nepřehledných mezinárodních závazků vždycky najde. To, co se dnes děje je z hlediska běžně známých historických modelů důsledek naší slabosti. Jsme bohatí, ale nedokážeme svůj majetek hájit. To logicky znamená, že se o něj buď rozdělíme, nebo nám ho vezmou. Naše současná slabost není způsobena nedostatkem mocenských nástrojů, jimiž bychom expanzi odrazili, ale degenerací našich vlastních myslí. Demokracie je rozhodně správná cesta, pokud se ovšem zachovává základní princip demokracie, tedy respektování názorů a rozumných potřeb většiny. Nad dikcí ústavy a zákonů jsme však nadřadili naivní infikované představy o tom, že naprosto všichni mají právo na vše a že je hanba být příslušníkem většiny a dokonce většinové názory hlásat, takže se lze ptát, kde jsou hranice politické korektnosti, úmyslné dezinformace a vlastizrady. Je to víc než ostuda, a když dojde na lámání chleba a volby změny politické klima, když nástroje moci přijdou do jiných rukou, pak se může stát, že ti, které jsme sem zvali a vítali, budou násilím vyháněni a bude docházet k excesům. Oboustranně. Ostatně, už několik let k nim v určitých oblastech Evropy dochází, ale nesmíme o nich hovořit. Evropská Unie místo případnému zabránění migrace by měla jasně a rezolutně oznámit (a také jednat), že je prostě na území Evropy nepustíme. Místo toho však politické elity diskutují a rozhodují, jak je rozdělit, kam je přesunout, koho přijmeme a koho ne a komu zaplatíme, aby si někoho vzal zpět. Nad tím politikové zatím zavírají oči a neodvažují se říci, že v zemi musí být pořádek a řád, byť na úkor jejich voličů. Kanadčané a Australané si dříve velice dávali pozor na to, koho pustit do země. Přistěhovalci museli ovládat jazyk a mít vzdělání nebo povolání, která jsou v zemi žádaná. Museli být dost mladí, aby si vlastní prací vybudovali existenci, nebo přinést dost kapitálu k založení vlastního podniku. Ale v nynější době muslimové u kanadského města Toronto strhli křesťanský kostel a již od roku 2007 na jeho místě stojí první čistě muslimské město na americkém kontinentu, nazvané Peace Village (Město míru).

V *multikulturalismu*, prosazovaném politiky a ochránci lidských práv, při soužití více kultur nemohou pro občany platit různé zákony a normy podle jejich původu či náboženství. Už teď německé soudy ve svých judikátech ustupují zvykovým normám islámu. Hypoteticky tedy bude za několik generací v multikulturní Evropě povoleno mnohoženství, nikoli však mnoho mužství. Úctu bude požívat jen vdaná žena, která porodí děti. Vdát se bude za toho, koho ji vybere rodina. A pokud bude pracovat, pak jí to musí povolit manžel. Bude muset na veřejnosti chodit zahalená. Ramadan se stane národním svátkem a nahradí tak Vánoce a Velikonoce. Ty sice zakázány nebudou, ale slavit je budou rodiny ve vyloučených lokalitách, kam budou odsouváni ti, kteří nepřijmou korán atd. Tak totiž vždycky multikulturní pomatení skončilo. Jak krásně multikulturně dnes žijí Indiáni v Americe! A taky jen přijali pár ztroskotaných námořníků a zbědovaných kolonistů.

Slovem „*migrační krize*“ se politici snaží navodit dojem, že jde o proces, který se jaksi děje mimo nás a my se mu musíme podvolit (stejně jako se podvolujeme zemětřesením nebo krachu na burze). Tahle událost však není krize, protože my ji řešit můžeme. Je to pustý nájezd hord, které nemají na našem území legitimně co dělat. I když existují i ohledy humanitární, ale ty se musí řešit vždycky v rámci zákonů dané země a při respektování suverenity jejich hranic. Cokoli jiného je zvuč (a neohánějme se vnucenými mezinárodními pakty a úmluvami, jsou-li navíc v rozporu s naší ústavou). Příliv migrantů není krize, je to výsledek neschopnosti či úmyslu bruselských vládnoucích elit plnit povinnosti, které jako správci Evropy mají. Nikdo dneska skutečně nechrání hranice, vedou se jen nekonečné žvásty, že je to třeba udělat. Ať už německá kancléřka stoupence islámu pozvala či nikoli, nemají tu legitimně co dělat a překročení hranice je trestný čin. Přistěhovalec musí žádat o legalizaci, musí se nové zemi přizpůsobit, musí v ní pracovat a uživit sebe a svou rodinu. Nic z toho přicházející hordy neplní, nerespektují a nejsou toho ani potenciálně schopny. Nejde

o migrační krizi, ale o nájezd, o invazi muslimů či demografické ofenzivě, o níž v devadesátých letech minulého století izraelský vojenský historik a teoretik prof. *Martin van Cleverd* nezasvěceně tvrdil, že přijde den, kdy budeme muset loď s uprchlíky potápat: „Když některé čluny vyhodíme do vzduchu, ostatní si to pak rozmyslí.“ Stejně fatálně se dnes pracuje s pojmem „*nepřizpůsobivý*“, což je ten, který se rozhodne, že některé zákony a normy dodržovat nebude. A přitom každý, kdo tohle koná je přece v dikci zákona pachatel nebo zločinec. Stejně tak je podivné, aby se různé skupiny přejmenovávaly podle aktuální situace. Cikáni (historický název doložený již ve 14. století), svou nedůvěryhodnou firmu vyměnili za označení *Rom*. Neexistuje národ, který by se po staletích existence přejmenoval jen proto, že se mu jeho označení nezdá dostatečně důstojné. Neoznačujeme věci správnými termíny (viz „*sociálně potřebný*“), skrýváme nepříjemné skutečnosti za balast eufemismů.

Pojem *segregace* neboli obecně oddělování či vylučování se začal po roce 1989 opatrně používat i k hodnocení problémů mezi majoritní společností a Cikány a za 20 let se ze segregace stalo pouhé *vyloučení*. Hovoříme o vyloučených lokalitách, vyloučených rodinách a jejich počet v celé Evropě roste. Pro aktivisty a ochránce lidských práv je to vítaný zdroj obživy, pro politiky neřešitelný problém, pro bezpečnostní složky černá můra a pro prostého člověka něco, čemu se slušný člověk raději vyhne. Nedejme se však mást naivními či granty podplacenými komentátory, kteří tvrdí, že chyba je v nás, v majoritní společnosti, protože vytváříme vyloučené lokality a ghetta. Ty vznikají spontánně. Stačí, aby se někde usídlila cikánská rodina, záhy se tam přistěhuje několik spřátelených cikánských rodin a za pár let tam jsou jen Cikáni. Necikánské rodiny samy rychle odcházejí. Nikoli kvůli rasizmu, ale protože cikánské zvyklosti a styl života prostě necikánským sousedům nevyhovuje. A stejné je to s vyloučenými *no-go zónami* v Německu, Francii a jiných státech, místy kontrolovanými skupinami, které používají hrubou sílu k zabránění vstupu ostatním lidem, propukající v ničivou občanskou válku. Tisíckrát mohou vznikat úřady pro integraci, můžeme platit mraky cikánských poradců, k ničemu to nepovede. Lidé stejných kulturních a životních návyků se budou vždycky stahovat na jedno místo. A tenhle problém tu bude, dokud oni nezmění své tradiční návyky, náboženství, postoj k práci, zákonům a hygieně. V první řadě je třeba, aby si společnost ujasnila, zda je multikulturalismus vůbec možný a v návaznosti pak stanovila pravidla pro obecné soužití, platné naprosto pro všechny bez výjimky. A hlavně musí vyžadovat plnění zákonů a pravidel i za cenu represe.

Xenofobie je původně odborný pojem z psychologie, který znamená strach z neznámého. Stala se synonymem pro nenávisť k migrantům. Avšak vztah k migrantům je logický strach ze zcela známého a konkrétního. A možná je to i strach ze zamlčovaného. Čím hůře se daří integrace migrantů a čím více se oni sami podílejí na různých problémech, tím méně se o tom smí hovořit a psát.

Po mnoha tisíciletích se u nás relativizuje význam *vlastenectví*. Existují u nás tací experti, kteří tvrdí, že vlastenectví je zaostalý, zatuchlý, vyčpělý a dokonce pokroku nepřátelský pocit. Horší je, že totéž hlásají politici, média a aktivisté, kteří jsou napojeni na zahraniční mocenské a ideologické elity a snaží se prosazovat jejich velmocenskou politiku. Vše co se staví proti zájmům Ameriky nebo jí podřízenému Bruselu je tudíž nekorektní a hanebné. Neblahým podhoubím této nekorektnosti je prý vlastenectví, které je vlastně totéž co nacionalismus, a ten se prakticky rovná fašismu a v pozadí je poklonkování Putinovi. Takhle nějak vypadají myšlenkové konstrukce těch, kteří denuncují vlastenectví. Proti němu staví jako zářný příklad evropanství. A tohle nové evropské vlastenectví ale nebude ctít naše hodnoty, ale hodnoty Německa a něco málo Francie do té míry, kolik jim Němci dovolí. Pokud nám různí evropsky naladěni chytrolíni spílají, pak ve skutečnosti nikoli proto, že jsme vlastenci, ale proto, že hájíme české, moravské a slezské tradiční životní hodnoty a naše politické a hospodářské zájmy proti německým, francouzským, americkým a konec konců i arabským a samozřejmě i ruským a čínským, jenže takhle se to říci nesmí.

Co se týká *korektnosti*, u ní má jít v představách ideologů o princip, že je třeba každou událost, která by nekorektností jen zaváněla analyzovat i z pohledu opačného, když už ji musíme odvysílat, a navodit dojem, že nic není jen špatné, ale ve všem jsou i kladné pozitivní rysy. *Vyváženost*, jak si ji definovala veřejnoprávní média, je metoda, jak se tvářit objektivně, ale současně lidem nenápadně říkat, co si mají a nemají myslet.

Vymíráme, protože se moderní společnost zabývá vším možným, jen ne tím, aby přirozeně fungovala. A tak chtějí politici řešit tuto situaci také přijímáním migrantů. A přehlízejí, že většina přistěhovalců neumí a často ani nechce pracovat a nebude platit daně. Podstatné je pro ně budovat další úřady, všichni budou dostávat dávky, a to znamená vyšší obrát peněz v bankách a samozřejmě ti, kteří si jídlo a další zboží nenakradou, nebo nedostanou od bohatě dotovaných aktivistů, budou si ho kupovat. To vše si přistěhovalci pořídí za různé sociální podpory a příspěvky na asimilaci. Že se to bude hradit z našich daní, to žraloky politiky, bankovnictví a byznysu nezajímá. Je jedno, jak se naše peníze přestěhují do jejich kapes, hlavně, že to bude rychle. Že jde v případě migrace o parciální zájmy vládnoucích vrstev, dokládá kromě jiného to, že Ukrajinci, pokud u nás žádají o pracovní povolení, musejí čekat měsíce a někdy i déle než rok, neboť umějí a chtějí pracovat a dobře pracovat budou. Ale pokud jde o běžence, to je jiná. Pro ně se musí zaměstnat noví úředníci, aktivisté dostanou další tučné granty, proto se záležitosti vyřizují přednostně a s entuziasmem pro byrokracii nebývalým.

Nejohrovnější zbraní hromadného ničení, která je ve svých důsledcích strašnější než atomová bomba, i když to zní možná paradoxně, jsou „lidská práva. Proč s námi bojovat zbraněmi, stačí, aby se do Evropy odstěhovaly statisíce muslimských rodin. Vždyť proč se válčí? Hlavně aby se obsadila nepřátelská území. A my, namísto aby jsme odráželi invazi muslimů podobně jako Římané proti nájezdům Germánů, přestali jsme dělat to, co dělá každý fungující stát, a to je ochrana integrity a suverenity země a jejich občanů. Začali jsme válku za lidská práva a tu válku prohráváme, lépe řečeno už jsme prohráli. Učili nás, že vlastizradou je to, pokud by chtěl někdo vydat tuto zemi a její lid nepříteli a nově všechno to, co jsme milovali a v co věřili a to je prý dnes špatně. Zločinem vlastizrady je dnes vlastenectví. Dozvídáme se, že tato země nepatří nám, Čechům, ale patří všem, celému světu a že o svém osudu nesmíme rozhodovat my, ale že za nás myslí OSN, NATO, EU, lidskoprávní organizace a mezinárodní soudy, že národy, které dobře hospodařily a žijí si díky úsilí generací předků dobře, mají se dobrovolně vzdávat svého bohatství ve prospěch tzv. potřebným národům. Od středověku k nám přicházeli cizinci a usazovali se tu. Existovaly jen tři podmínky: přijmout naši víru, ctít zákony českého krále a poctivě se žít. České království bylo pohostinnou zemí a ten kdo chtěl s námi žít v míru, byl vítán. Jak bychom si mohli poradit s muslimy, když si nedokážeme poradit s Cikány?

Xenofobie vyjadřující odpor, nepřátelství ke všemu cizímu, strach před ním, nedůvěru k němu je pozorována i u dalších živočichů. Je to forma strachu ze všeho neznámého, především z cizinců a všeho cizího (tedy z projevů odlišných kultur, zemí, náboženství apod.), respektive všeho co pochází z ciziny, případně co je (co pochází) mimo vlastní sociální útvar (skupinu, podnik, kmen, národ, stát apod.). Obavu z cizího můžeme u člověka pozorovat již na kojencích ve věku od tří měsíců. Xenofobie je ve své elementární podstatě pocitem vrozeným a v našem vztahu k Cikánům opodstatněným. Do Evropy přitáhli Cikáni po roce 1200 z Indie nezvané a podvodně. Hlavním způsobem jejich obživy bylo zlodějství, podvod nebo loupeže a až na výjimky tu fakticky nevývratně a chráněně parazitují. Je například přehlíženo a zamlčováno, že děti olašských cikánů, jsou ve svých rodinách od malička učeni, že pracovat jako gádžové (běloši) je hanba a že jsou úspěšně vedeny ke krádežím, takže umění krást se jim stalo hodnotou samo o sobě. Ačkoli nelze posuzovat všechny Cikány šmahem, přesto cítíme ve vztahu k nim jistou nedůvěru. Slovo *xenofob* vymysleli „odborníci na lidská práva“ pro ty, kteří nemají rádi Cikány. Šmahem všechny. Stejný pohled platí pro všechny cizince,

pokud k nám přicházejí nebo přijít chtějí. Je přirozené bát se těch, kteří nechtějí dodržovat zákony, kteří neznají a odmítají naše zvyky, nemají elementární hygienické návyky, ubližují ženám, nedorozumí se s námi, kradou a jen křičí a natahují ruce. Náš strach tu většinou pramení nikoli z neznámého, ale naopak z velmi dobře známého. Tohoto pocitu se nezabýváme tím, že nám budou politici spílat, aktivisti se nám budou posmívat, média blahovolně mentorovat a dětem na školách vymývat mozky. Místo komunistických dogmat, o kterých se nediskutovalo, nastoupil boj proti xenofobii, o níž se rovněž nediskutuje.

Už nejméně 25 let vysvětlují politici, novináři a experti (tedy ti správní, demokratičtí), že jen oni mají pravdu a jak odporní jsou estébáci, komunisté, nacionalisté, xenofobové, populisté, euroskeptici, rusofilové, čínanofilové a další osobnosti našeho veřejného života. Díky tomu, že lidé nevěří a nepodléhají prázdným frázím elit, je země rozdělená.

Pro většinové, původně *monoetnické* neboli jednonárodnostní obyvatelstvo je většinou nepřijatelné přisvojit si kulturní praktiky národnostních a náboženských menšin, jež byly historicky vzato také monoetnické a vzpírá se myšlenka, že by se kdy mohly stát skutečnými spoluobčany většin. Předseda vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska sir *Winston Leonard Spencer Churchill* sice vyhlásil: „Udržme Británii bílou!“, ale nyní jeho premiérské křeslo získal multimilionář *Rishi Sunak*, hinduista indického původu. Také Japonci vytrvale odmítají otevírat dveře příchozím. A nejen oni. Účastník nedávné německé demonstrace proti přílivu přistěhovalců řekl: „Raději připustit pokles počtu obyvatelstva, než do země vpustit spoustu cizinců.“

Hlavním rysem systému mezinárodních smluv je očividná ztráta národní kontroly. Zavedení schengenského prostoru ztěžuje evropským národním státům kontrolu nad vlastními hranicemi a nad vlastním územím. Již roku 1977 se v sídle židovské *Nadace bratří Rockefellerů* v Pocantiku údajně jednalo také o přemísťování muslimů do budoucí Evropy. Spolu s *Davidem Rockefellerem*, *George Sörosem* a *Zbigniewem Brzezinskim* se tohoto uzavřeného velmocenského jednání zúčastnil i zastánce „humanitárního bombardování“ Srbska *Václav Havel*, který byl vybraný za českého prezidenta a který měl připravovat zapojení českého státu do tzv. schengenské spolupráce, znamenající faktické zrušení hranic evropských zemí. O Havlově vybranosti nepřímo svědčí například muzikolog a publicista *Zdeněk Mahler*, který zveřejnil: „Při akci na Havlovo propuštění z vězení, kdy bylo zajištěno, aby Havel mohl nastoupit v některém divadle na Broadway, ozval se tichý pokyn od spisovatele *Pavla Tigrida*, narozeného do židovské rodiny jako *Pavel Schönfeld*, že s Havlem jsou jiné plány, než aby se ztratil v exilové anonymitě.“

V multietnické demokracii jde také o řízené křížení ras podle plánu iniciátora vzniku EU hraběte *Mikuláše Coudenhove Kalergiho*, aby vznikl stejný, méně inteligentní, spokojenější a poslušnější lid. Tak třeba francouzský prezident *Emmanuel Macron* „formuloval hrdou koncepci francouzského národa, který přijímá odlišnosti jako své nejvlastnější jádro“, anebo když prohlásil: „Není žádná francouzská kultura, ale pouze různé kultury ve Francii.“

Demokratura je pojem složený ze slov demokracie (demos – lid, kratos – vládnout) a diktatura (z lat. dictator), který označuje diktaturu vydávající se za demokracii.

Spisovatel *Vilhem Moberg* jako demokraturu chápal režim, ve kterém jsou média využívána k manipulaci s veřejným míněním za účelem, aby si občané mysleli, že žijí v demokracii. Svoboda slova tu sice formálně funguje, ale politika i média jsou ovládány systémem, který umí zařídit, aby veřejně diskutované byly pouze určité názory. Nevhodné názory jsou z diskuze vylučovány anebo vytlačovány, takže občan je ovlivňován nepravdami. Tento stav má velmi blízko k tzv. *politické korektnosti*, kdy pravdy jsou buď přeručovány, nebo úplně zamlčeny. Do českého povědomí termín demokratura uvedl český písničkář *Karel Kryl* po návratu do vlasti, aby vyjádřil zklamání nad našim vývojem po „sametové revoluci“.

Meritokracie, vláda nadaných (z lat. *meritus* = *zasloužilý* nebo *meritorius* = *důležitý* a řec. *kratos* = vláda) je postavená na myšlence, že výkonové faktory (úsilí jednotlivce, jeho aktivita, schopnosti, vzdělanost, výkonnost, píle a zájem) hrají důležitější roli než faktory dané (pohlaví, věk, národnost, rasová příslušnost a sociální původ). Dle britského sociologa a politika *Michaela Younga* pouze inteligence a nadání mají rozhodovat o postavení člověka ve společnosti. Již podle čínského filosofa *Konfucia* v 6. stol. př. n. l. by ti, kteří mají vládnout, neměli být vybíráni na základě svého zděděného statusu, ale na základě svých schopností a zásluh.

Demokracie u Larry Romanoffa, kanadského spisovatele ruského původu, je nejnebezpečnějším náboženstvím. Především Američané jsou přesvědčeni, že určitá forma volebního systému s více stranami, kterou lze volně označit jako demokracii, je i přes občasné nedostatky správnou a jedinou cestou dle vůle Boha, protože je od narození učili, že všechny národy usilují o jejich nadřazenou a osvícenou formu vlády a že postupně budou přirozeně tíhnout k tomu, co Američané považují za pravdivé – že demokracie, ať už je definována jakkoli, je „univerzální hodnotou“, neboť představuje vrchol civilizace. Demokracie je totiž velmi často prezentována jako odraz „tužeb celého lidstva“. Tyto názory, postoje a přesvědčení nebyly otevřeně nikdy zpochybněny nebo dokonce diskutovány a díky intenzivní a neustálé mnohogenerační propagandě získaly status zjevených náboženských pravd, které nelze zpochybnit, protože jsou ze své podstaty nezpochybnitelné. „Demokracie“ byla povýšená na náboženství tak svaté, že pouhé zpochybnění jejího významu je považované za vlastizrádné rouhání...

Když evropští bankéři chazarského původu, působící v londýnské City podnítli sérii evropských převratů, které nahradily panovníky, byla jedna z jejich hlavních motivací vytvořit takovou formu národní vlády, která by jim zabezpečila nadvládu. Aby toho bylo možné dosáhnout, bylo nutné nahradit monarchii vládou zcela ovládanou ze zákulisí. Výsledkem je systém boje o moc vícero stran, kdy politicky ambiciózní, ale nemajetný, neinteligentní, neinformovaný a z velké části neschopný člověk z ulice se dá mnohem lehčeji koupit, ovládat a zkorumpovat, než ten nejlepší a nejchytřejší...

Podstatou demokracie je, že několik „neviditelných lidí“ manipuluje zmatené občanské stádo, aby uvěřilo, že ovládá transparentní systém vlády, a to tak, že si vybere jednoho z dopředu vybraných kandidátů, kteří jsou již koupení a zaplacení stejnými neviditelnými lidmi...

V skutečném světě demokratické politiky jsou parlamentní debaty přetvářkou. Vládní politika v každé „demokracii“ je zcela špinavá záležitost a nikoli onen vznešený a nezištný systém, který se prezentuje v učebnicích. Žádný člen demokratického parlamentu ve skutečnosti „nesmí hlasovat jen podle svého svědomí“, s výjimkou těch nejbanálnějších záležitostí...

Opoziční strany neslouží žádnému užitečnému účelu a ničeho nedosahují. Opozice je zcela vykastrována, naprosto bezmocná. Může pouze zdržovat a nemůže ani zabránit žádnému zákonu nebo opatření vládnoucí strany. Situace není jiná, pokud vládní strana nemá většinu křesel v parlamentu a je nucena vytvořit koalici s některými menšími stranami. Dojde k určitému ústupku, ale v koaliční smlouvě bude uvedeno, že menšinová strana podpoří vládu při všech hlasováních v parlamentu, čímž si udrží většinu...

Falešnou propagandistickou kampaň, jejímž cílem bylo vštípit americké psychice teologii demokracie, zahájili na počátku 20. století Židé *Edward Luis Bernays*, psycholog a spisovatel literatury faktu a *Walter Lippmann*, novinář a politický komentátor. Řídili se pokyny Rothschildů a londýnské City. Své teorie a návody čerpali od těchto sionistů a ve skutečnosti je testovali ve Velké Británii, než je přenesli do USA...

Dnešní Čína je meritokracií s otevřenými dveřmi. Nejvyšším orgánem státní moci je tu Národní lidový kongres NPC. Skládá se ze zástupců, kteří jsou voleni z různých provincií, regionů a vládních orgánů v celé zemi. Každý kongres je volený na pět let. Volí a jmenuje členy do ústředních státních orgánů, včetně předsedy, místopředsedů, generálního tajemníka a dalších členů Stálého výboru NPC. NPC volí také presidenta a vicepresidenta Čínské lidové republiky. Je tu fakticky jediná komunistická strana, kde jsou všichni „na jedné lodi“ a hledají nejlepší dlouhodobé řešení pro celou republiku. Čínští vládní úředníci tedy nejsou „politici“, kteří soupeří na základě ideologie, ale spíše „úředníci vládního managementu“, kteří hledají řešení. Dochází i k dlouhým a dokonce i bouřlivým diskuzím, dokud se nepodaří všechny protichůdné názory uklidnit a sladit do jednomyslné dohody, ale přesto jsou všichni v „jednom týmu“ a hledají nejpříjemnější výsledek pro společnost jako celek. Na rozdíl od USA a Západu Číňané raději hystericky nevyvšují špinavé prádlo na světlo světa. Rodinné hádky i drastická opatření se drží uvnitř domova, kam patří, a zahraničním sousedům se prezentují jednotnou tváří. NPC je příkladem toho, jak dospělí lidé rozhodují bez dětského pozérství a hašteření, které se odehrává v západních politických systémech...

Také čínský systém má „opozici“, ale tento orgán má zásadní rozdíly oproti západním vládám: Nefunguje totiž jako „opozice“, ale spíše jako *poradní orgán*. Tento orgán má za úkol nejen *zvažovat směřování a politiku vlády, ale také navrhnout alternativy* a předkládat doporučení. A vláda musí ze zákona všechny její konzultace zvážit a reagovat na ně, což také činí. Tuto spíše kritickou než opoziční skupinu tvoří marginalizovaní „ztroškotanci“ jako je tomu ve většině západních systémů, ale *druhá úroveň* mimořádně kompetentních lidí, kteří nebyli vybráni do nejvyšších vládních funkcí a která byla vytvořena proto, aby přispěla k rozvoji své země...

V Číně je rozhodujícím požadavkem k řídicí pozici co nejdůkladnější vzdělání. Například v systému přijímacích zkoušek na vysoké školy Gaokao, které každoročně skládá přibližně 10 milionů uchazečů je soubor zkoušek poměrně náročný a možná i drsný. Zahrnuje mnoho předmětů a zabere tři dny. Testy vyžadují široké znalosti, hluboké vědomosti a vysokou inteligenci, pokud má člověk uspět. Tyto zkoušky jsou založeny výhradně na znalostech a zvýhodňování je nemožné. Získání vysoké známky opravňuje studenta ke vstupu na jednu ze dvou nebo tří nejlepších univerzit, což mu po ukončení studia prakticky zaručí skvělou práci, vysoký plat a dobrý život...

Málokdo ze Západu ví, že v Číně existuje také zvláštní systém advokátních zkoušek, které musí složit každý absolvent právnické fakulty, aby mohl v Číně vykonávat právnickou praxi. Ze zhruba 250 000 absolventů právnických fakult, kteří se ke zkoušce přihlásí, jich jen asi 20 000 zkoušku složí a získá kvalifikaci pro skutečnou právní praxi...

Nejpřísnějšími zkouškami jsou v Číně zkoušky do státní správy, a to podle Císařských úřednických zkoušek, trvajících až 72 hodin, kdy zkoušku může složit téměř každý, i ten z nejméně vzdělané rodiny v nejchudším městě a pokud si vedl dostatečně dobře, může nastoupit do státní služby a případně se vyšvihnout na vyšší manažerskou pozici. Při setkání s někým, kdo nastoupil do státní služby, si můžete být jisti, že mluvíte s člověkem, který je nejen neobyčejně inteligentní, ale také mimořádně vzdělaný a znalý široké škály národních otázek, a navíc patří mezi 0,01 % nejlepších z 1,5 miliardy Číňanů...

Úspěšná zkouška do čínské státní správy je jen začátkem 30 až 40 let sbírání znalostí a zkušeností nutných k tomu, aby se člověk mohl stát členem čínské ústřední vlády. Nejlepší 1 % z této malé skupiny pak vytvoří politbyro a jeden z něho se stane čínským prezidentem... Lidé, kteří složili zkoušky do státní služby a stanou se vysokými úředníky a státními zaměstnanci v čínské národní vládě, vstoupili do celoživotní kariéry v ohromné meritokracii, kde povýšení a odpovědnost lze získat pouze na základě prokázaných schopností. Zde

bychom mohli vzít v úvahu i to, že Číňané údajně dosahují v standardních testech IQ asi o 10 % vyššího skóre než běloši ze Západu...

V Pekingu se skrývá instituce, která je téměř jistě nejlepší univerzitou na světě, která se nepodobá žádné jiné a jejíž kvality v koncepci a provedení zahanbují všechny západní univerzity. Tato univerzita, někdy nazývaná „nejtajemnější školou v Číně“, je Ústřední univerzitou, jejíž seznam studentů i vyučujících řádově převyšuje vysoké školy jako Cambridge, Sorbona nebo Harvard, kde třeba za 5 milionů dolarů do nadačního fondu získáte přijetí pro svého přitroublého potomka, kterého budou učit především tzv. adjunktní „profesoři“ na částečný úvazek. Cílem čínské Ústřední univerzity je dál vychovávat a vzdělávat osoby, které složily úřednické zkoušky a připravovat je jak na jejich karierní růst, tak na povinnosti spojené s řízením země. Ústřední univerzita je školicím pracovištěm pro budoucí vedoucí představitele Číny a jejím ředitelem je obvykle čínský prezident. Nejenže přijatí studenti jsou ti nejlepší a nejchytřejší z 0,01 % těch, kteří složili zkoušky do státní správy, ale profesori jsou světově unikátní, na hony vzdálení adjunktům na většině amerických univerzit. Mezi hostujícími přednášejícími jsou vysocí čínští úředníci a někdy také nejuznávanější světoví odborníci z jakékoli země na vše od ekonomie a mezinárodních financí až po sociální politiku, zahraniční politiku, průmyslovou politiku a dokonce i vojenské záležitosti. Základem vzdělávací politiky univerzity je, že *vše je na stole*. Neexistují žádná zakázaná témata, a dokonce i reakční, revoluční, nebo prostě jen bláznivé postoje jsou diskutovány, analyzovány a znovu diskutovány až do vyřešení. Obecně platí, že nejnadanější mladí úředníci a úředníci středního věku navštěvují tuto universitu v různých intervalech, a to vždy až na jeden rok, aby si rozšířili své znalosti a porozuměli všem otázkám týkajících se Číny a její státní správy, po čemž obvykle následuje povýšení. Tito lidé se neučí, jak být lepšími „politiky“; učí se, jak „řídít“ všechny aspekty země...

V západních demokraciích jsou „politici“ a „státní úředníci“, což jsou dva zcela odlišné druhy, přičemž státní úředníci jsou ti, jejichž práce má vyžadovat seriózní pověření. Tito lidé mají fungovat navzdory politikům. Protože však Čína má pouze jednu „stranu“, nemá nic, co bychom mohli označit za „politiky“ - ve skutečnosti a realitě jsou všichni čínští vládní úředníci tím, co lze označit za „státní úředníky“...

Mezi kvalitou „politiků“ v západních zemích a čínských vládních úředníků, respektive mezi kvalitou čínské meritokracie a západní demokracie je obrovský rozdíl. Jedním z nejoslnivějších nedostatků západního demokratického modelu je, že volení úředníci včetně prezidentů a premiérů nepotřebují pro výkon své funkce žádné kvalifikační předpoklady. V demokratickém volebním systému s více stranami se o vedoucí postavení může úspěšně pokusit fakticky kdokoli. Vláda se strategickým řízením celé země je potom považována za jakýsi druh týmového sportu, kde nezkušenost a nekompetentnost nejsou rozhodujícími faktory pro získání vedoucí pozice.

Závěrem

Západní neodborné vlády pod patronátem malé skupiny mezinárodních židovských elit vedou své i ostatní státy ke krachu. Slavná Amerika se svými vražděnými prezidenty nemá ani vlastní měnu, ale půjčuje si dolary od soukromé americké centrální banky FED, založené Židem *Paulem Moritzem Warburgem*. USA má u této banky všechny své pozemkové nemovitosti v zástavě.

Státní dluh Spojených států amerických je nejvyšší ze všech zemí - na osobu připadá 47.092 dolarů. A je příznačné, že nejvíce dluží Číně, od které si dál půjčuje a kterou přitom spolu s Ruskem prohlašuje za svého úhlavního nepřítele.

V publikaci *Peníze a nejen peníze* jsem Ameriku nazval dravým dítětem Evropy. Myslím, že Američané mají svoji nelítostnou dravost geneticky danou. Švýcarský romanopisec a básník *Blaise Cendrars* v románě *Zlato* (Bernard Grasset, Paris 1925), takto popisuje Newyorský přístav v roce 1834: „Tady se vylodí všichni ztroskotanci starého světa. Ztroskotanci, nešťastníci, nespokojenci. Lidé svobodní a nepoddajní. Ti, jimž nepřálo štěstí; ti, kteří vsadili vše na jednu kartu. Ti, které rozkotala romantická vášeň. První němečtí socialisté, první ruští mystikové. Ideologové, pronásledovaní všemi evropskými policiemi, ti, které vyhnalo domácí zpátečnictví. Drobní řemeslníci, první oběti narůstajícího průmyslu. Francouzští foureiristé, karbonáři, poslední žáci „neznámého filosofa“ Saint-Martina a přívrženci skotské víry. Velcí duchové a pošetilé hlavy. Kalabrijské zbrojníky a řeční vlastenci. Irští a skandinávští zemědělci. Oběti napoleonských válek a diplomatických kongresů, jednotlivci i celé národy. Karlisté, Poláci, uherští vzbouřenci. Blouznivci všech revolucí třicátého roku a poslední liberálové, kteří opouštějí vlast, aby se přidali k velké Republice, dělníci, vojáci, obchodníci, bankéři všech zemí i Jihoameričané, spřeženci Bolívarovi. Ani v dobách Francouzské revoluce, ani za vyhlášení Nezávislosti (27 let před nastoupením Lincolna na presidentský stolec) v dobách plného růstu a rozkvětu, nikdy nepoznala newyorská nábreží tak nepřetržitý nápor. Vystěhovalci se vylodí ve dne v noci a na každé lodi, v každé lidské zásilce je alespoň jeden představitel silné rasy dobrodruhů.“

I nejprostší západní člověk prozírá a vidí, že „jeho“ demokratickou vládu tvoří v parlamentních žvanárnách vychytralí packalové a stále víc se přiklání k tomu, že *Protokoly sionských mudrců* nejsou jen nějakou podružnou „konspirační teorií“.

Je utajováno, že podle nezvratných důkazů izraelského historika *Šlomo Sanda* více než 90% všech Židů rozptýlených po světě jsou potomci Chazarů, spolku nájezdných turkidských a hunobulharských klanů smíšených se Skythy, kteří kolem roku 740 přijali judaismus, a že asi jen 5% ostatních Židů jsou skuteční potomci Semitů biblického Izraele.

Protokoly sionských mudrců, sepsané údajně na tajném setkání židovsko-zednářských bankéřů v domě Rothschildů v roce 1773 jsou plánem, jak dostat pod kontrolu veškeré světové jmění a dění. V tomto spise, nehledě na jeho vznik a pravost nebo nepravost, lze vidět skutečný stav světa, tak jak jej dnes máme. Zápisy určují, kterak se má veškerý státní řád *gójů* (*Nežidů*) zničit zřízením liberálních demokracií, aby se v nich národy uvedly s pomocí kapitálu a hromadných sdělovacích prostředků do stavu duchovní dezorientace, do nesnesitelného *mišmeše* (v jidiš *míchanice*, *nepořádku*), do všeobecného amorálního chaosu, aby potom, až bude zmatek a bída vrcholit, samy zatoužily po pevné řídicí moci od strůjců *Nového světového řádu*, totižto „knížat z domu Davidova“, kteří pak tuto planetu krvavě převezmou i oficiálně.

Americký průmyslník *Henry Martin Ford*, ještě nezastrašen, v knize *Mezinárodní Žid* o Protokolech napsal: „Tento spis je příliš strašnou skutečností, aby byl výmyslem, příliš pevně založen, aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spočívat na podvodu.“

Protokoly podle všeho nejsou proroctvím, ale realistickým programem působení světového chazarského židovstva. I tu jakoby platila slova 32. amerického demokratického prezidenta *Franklina Delana Roosewelta* z roku 1945: „V politice se nic neděje náhodně. Když se něco stane, můžeme si být jisti, že to tak bylo naplánováno.“ Určitě věděl, o čem mluví, vždyť podle svého zetě, burzovního makléře, spisovatele a konspiračního teoretika *Curtise Beana Dalleho*, byl sám jen vykonavatelem příkazů. A šéf světově nejlepší izraelské zpravodajské služby Mossad *Efraim Halevy* dokonce veřejně prohlásil: „Uchopili jsme svět jako místo, kde jsou k dispozici věci, které chceme vědět nebo chceme získat.“

Český politolog *Václav Bělohradský* v knize *Společnost nevolnosti* napsal: „Politické strany v demokracii zredukované na volební mechanismy nemohou nic změnit, naše stále brutálnější ohrožované pozemské zde a nyní nezachránit. Změna musí být v demokratické společnosti

sdíleným cílem většiny občanů, ale kde se má taková změna zformovat, když veřejný prostor je vyprázdněn mocným bavičským průmyslem a cenzurován kapitálem? Řešením není změna volebního systému, řešením je volba systému, který umožňuje změnu... Všechny etablované strany systému jsou v epoše globalizované ekonomiky pravicové, všechny prosazují právo na co největší míru bezohlednosti finančních oligarchií, jejichž zájmy chrání... *Povinnost rebelovat* proti nemorálním zákonům, rozkazům a institucím plyne ostatně i z naší ústavy, v níž je zakotveno právo bojovat proti zločinnému politickému systému. Poznáme jej podle tří znaků: za prvé rozpor s morální tradicí země, za druhé neexistence legální cesty ke změně zákonů a za třetí monopol moci v rukou vlády, na kterou se platnost zákonů (ani jejich vlastních) nevztahuje.“

V románu černošského spisovatele *Johna Olivera Killense* „Jongblood“ (1954), v češtině vydané pod názvem „Což Daniela nezachránil Pán?“, o vychvalované americké demokracii vypovídá prostá černá americká žena z Jižní Karolíny: „Tahle země vylezla z matčiny dělohy s drsnou lží na rtech. Všichni lidé si prý jsou rovni – Ale *Jiří Washington* měl otroky – a měl je dokonce *Tomáš Jefferson*.“ Učebnice dějepisu zamlčují plnou pravdu. Nedočteme se, že v občanské válce Severu proti Jihu bylo osvobození otroků pouhou záminkou, že ve skutečnosti šlo o udržení obrovských plateb Jihu pro Sever. Za připomenutí stojí i výrok *Isabely II.*, nekatoličtější královny Kastílie, po návratu *Kryštofa Kolumba*: „Nový svět je velké neštěstí.“ Francouzský generál období revoluce a konsulátu *Jean-Victor-Marie Moreau* řekl: „Být svobodný znamená moci si zvolit, či chceš být otrok.“

Ačkoli demokracie mají existovat na principu prospěšného podřízení menšiny většině a uznání rovnosti, svobod a práv občanů, ve skutečnosti jsou oligarchiemi, vládami malých skupin bohatých na úkor ostatních. Vysvítá, že z vrcholu pyramidy těchto oligarchií již dlouho vládne několik nejbohatších, nejchytřejších a nejchamtivějších židovských rodin či jednotlivců. To, že každá lidská společnost je uspořádána do hierarchie dominance neboli posloupnosti ovládání, je od jejího počátku přírodní zákonitostí. Oligarchické struktury v běžném chodu společnosti nakonec dominují vždycky, bez ohledu na to, o jaký typ politického systému jde.

Účelem tohoto ponejvíce kompilátu z knih i nejmenovaných spisovatelů, je především pro mne samého, osvětlení pojmu demokracie.

Praha, květen 2023